

Хай, хто хоче, вірить силі,
і мечеві хилить шию,
І зневірений у правду
Віддає їм всю надію, —

Друзі кохані! Серця молодії
Інше нехай нас єднає:
Тільки на правду складаймо надії:
Правда сама не вмирає.

Хай, хто хоче, світ небесний
Дума людям погасити
І у темряву густую
Серце й розум їм повити, —

Друзі кохані! Про світ самий дбати
Будемо ми без упину:
Тільки тоді зможем щастя зазнати,
Світ як осяє країну.

Хай, хто хоче, з постоломи
Лізе в душу до людини,
Щоб примусити всіх думать
Одновірне, без одміни, —

Друзі коханії У нас хай пишає
Вільно і думка, і віра:
Там упокою людина зазнає
Тільки, де воля є щира.

Хай хто, правду занехаяти,
Край свій рідний зневажає

І чужому йде служити,
І за свій його вважає, —

Друзі кохані! І душу, і тіло
Даймо за край свій єдиний,
Кожнеє слово хай буде в нас діло
Задля своєї країни!

Хай, хто хоче, в хаті власній
Замикається навіки
І рідні ніде не бачить,
Занехавши світ великий, —

Друзі кохані! Ми будемо жити
В спілці із людьми-братами:
Ми бо великої людськості діти, —
Згода хай буде між нами!

1889
